

Phần 7

Tháng ngày trôi qua với Khiết Tường thật chậm chạp. Theo lời hứa còn đến những bảy ngày nữa Bill mới trở lại. Mọi mắt với mớ sổ sách, Khiết Tường ngã dài ra chiếu ghế, hai tay massage đôi chân mày cong vút.

Cốc cốc cốc... Tiếng gõ cửa làm cô tỉnh hẳn:

- Ai đấy, mời vào!

- Chào cô. Cô Khiết Tường có quà ạ!

Trên tay anh bưu tá là đoá hồng rạng rỡ.

“Hôm nay đâu phải là sinh nhật mình!”

Khiết Tường ngỡ họ lầm nên hỏi ngớ ngẩn:

- Gửi tôi à ?

- Nếu cô là Khiết Tường, điều đó hoàn toàn đúng.

- Là tôi đây. Cám ơn anh!

- Cô vui lòng ký tên ạ!

- Vâng!

Khiết Tường cố tìm ra tên người gửi nhưng thất vọng:

- Sao lại không có tên người gửi?

- Vâng có lẽ, họ ghi tên trên bưu thiếp ạ!

Thoáng nhìn cái thiếp nhỏ màu vàng xinh xắn, Khiết Tường mỉm cười gật đầu:

- Cám ơn anh!

- Chào cô ạ.

- Vâng!

Chờ anh thanh niên đi khỏi, Khiết Tường nhẹ nhàng cầm tấm thiếp trên tay với hàng chữ rất ngắn gọn:

“Nếu hài lòng với đoá hoa này. Khiết Tường hãy mỉm cười đi. Ký tên: Bill Daniel”.

Mắt Khiết Tường long lanh một niềm hạnh phúc. Sao cô lại không mỉm cười được với một việc làm rất lãng mạn thế kia chứ.

Khiết Tường nhẹ nâng đoá hoa hôn lên cánh hoa hồng một cách hài lòng:

- Anh ngốc thật! Em có cười thì làm sao anh thấy được chứ?

Cửa phòng hé mở, Bill rạng rỡ nụ cười trên môi:

- Ai bảo anh không thấy kia chứ?

Khiết Tường khựng lại hai mắt tròn xoe vì xấu hổ.

- Kìa, anh Bill!

- Chào Khiết Tường!

- Sao anh...

Một thoáng bối rối càng khiến Khiết Tường đáng yêu hơn trong mắt anh chàng xa xứ. Giọng Khiết Tường lí nhí:

- Anh bảo... chưa trở lại Việt Nam?

- Em không vui à?

Khiết Tường bẽn lễn quay mặt:

- O... không...

Bill nhẹ nhàng đến bên cạnh nắm đôi tay nhỏ nhắn của Khiết Tường, thỏ thẻ:

- Anh không thể chờ hơn được nữa. Anh... nhớ em...

Giọng Bill như thì thầm, như rót mật vào tai làm Khiết Tường không ngăn được dòng cảm xúc. Bất giác cô ôm chầm lấy Bill, nức nở:

- Anh ác lắm!

Bill hôn lên mái tóc dài óng mượt và vỗ về Khiết Tường như một đứa trẻ:

- Nín, ngoan nào! Anh xin lỗi Khiết Tường. Em cũng nhớ anh chứ?

Khiết Tường buông tay nũng nịu:

- Ai thèm nhớ anh.

- Nhưng em vừa rất vui khi nhận hoa của anh mà!

- Nhận hoa thì đã sao?

Cách bắt bẻ ấy không còn xa lạ với Bill nữa. Anh kéo mạnh Khiết Tường vào lòng, mắt nhìn cô say đắm:

- Em, hãy nhận lời anh nhé!

Khiết Tường vẫn đứng yên không phản ứng chỉ nhú mày thỏ thẻ:

- Nhận lời gì?

- Làm vợ hay người yêu anh được không?

Khiết Tường đỏ mặt vì hạnh phúc, cô cố vùng vẫy ra khỏi vòng tay đang siết chặt của Bill:

- Ó, ai thèm làm vợ anh chứ!

Bill mừng rỡ reo lên như đưa Khiết Tường vào tròng:

- A! Vậy là em đã nhận lời làm người yêu của anh rồi nhé!

Nói rồi, Bill hôn nhanh lên đôi môi chưa kịp hé mở lời nào của Khiết Tường.

Cảm giác hạnh phúc của lần đầu tiên đón nhận nụ hôn khiến Khiết Tường không thể chống cự được Bill nữa rồi.

Bill nhìn cô với ánh mắt tràn đầy hạnh phúc:

- Cảm ơn em, Khiết Tường!

Ánh mắt Khiết Tường dịu dàng nhìn Bill:

- Anh làm em quá đổi bất ngờ, em không tin đây là sự thật!

Bill ôm cô vào lòng khẳng định:

- Đây là sự thật! Cảm ơn thời gian đã giúp ta hiểu rõ tình cảm của nhau. Khiết Tường! Anh không thể thiếu em được nữa!

Khiết Tường ngã vào vai Bill như quên hết mọi việc:

- Phải khi xa anh em mới hiểu hết tình cảm của mình dành cho anh. Và rồi em đã lo sợ...

- Em lo sợ gì?

- Anh sẽ không quay trở lại!

- Em đã rất mong anh chứ?

Khiết Tường nhìn anh, khẽ gật đầu. Bill càng cảm thấy mình hạnh phúc. Anh thở thè vào tai Khiết Tường:

- Có lẽ đây là ngày hạnh phúc nhất khi anh ở Việt Nam.

Bỗng Khiết Tường đẩy nhẹ tay Bill ra bắt bí:

- Nói thế, chắc anh đã từng có một ngày hạnh phúc khác ở một nơi khác ư?

Bill mỉm cười lắc đầu nhưng lặng im, cái lặng im ấy càng khiến Khiết Tường bất an:

- Bill! Chắc gì... anh đang cần em...

- Sao em nói thế?

- Có thể ở một phương trời kia cũng có một người phụ nữ đang chờ anh... là vợ hoặc... người yêu anh chẳng hạn.

Bill xoa tay:

- Làm gì có!

Khiết Tường tỉnh táo hẳn, cô nhìn xoáy vào mắt Bill, hỏi:

- Anh đến với em chân tình chứ! Anh nói thật đi. Anh đã có... người yêu... hay vợ con gì chưa?

Bill ngửa mặt cười:

- Chúa ơi! Vợ nào lại để chồng mình đi miết thế!

- Vậy là anh đã có người yêu à?

Nắm tay Khiết Tường, giọng Bill chân thành:

- Khiết Tường! Em tin hay không cũng được. Thú thật, anh không muốn che giấu em. Anh... đã từng có người yêu.

- Hả!

- Nhưng đó là dĩ vãng rồi. Anh đã yêu một cô gái Việt Nam!

Khiết Tường bịt chặt hai tai.

- Không tin.

- Tin đi. Anh và cô ấy đã chia tay thật sự.

Mắt Khiết Tường long lanh:

- Biết đâu anh vừa về bên ấy hỏi vợ cũng nên!

Bill lắc đầu pha trò:

- Đầu óc em cũng rảnh lắm... Nếu em không tin, anh xin thề...

Bàn tay Khiết Tường kịp chặn lời nói của Bill trên miệng:

- Lời thề không có giá trị bằng sự thật. Em sẽ chưa nhận lời anh nếu em chưa biết sự thật về anh.

- Khiết Tường!

- Em cần có thời gian tìm hiểu về anh. Điều đó là chính đáng. OK.

- Chính đáng. OK.

Bill gơ hai tay xin hàng rồi nhoen miệng cười hóm hỉnh:

- Vậy bây giờ chúng ta vẫn là chủ tớ. Anh tài xế này có thể mời cô chủ bữa ăn chiều không vậy?

Khiết Tường đưa tay lên bụng xuyt xoa:

- À, từ nãy giờ em cũng quên là mình đang đói.

Bill nói khẽ:

- Em quên tất cả cũng phải... vì có anh bên cạnh mà!

Xỉ tay vào trán Bill, Khiết Tường mắng yêu:

- Anh này thật là...

Và hai người vui vẻ rời khỏi phòng khi ánh đèn đường đã bật lên. Cảnh vật hôm nay cũng như mọi ngày nhưng trong lòng hai con người đang bước vào yêu thì như rộn rã và đầy thơ mộng.

...

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa Khiết Tường?

- Về việc gì? Khiết Tường vẫn lơ đãng đưa tay ngắt một nụ hoa hồng.

Giọng Bill thành khẩn:

- Làm người yêu anh nhé!

Cô chấp tay sau lưng ra vẻ quan trọng:

- Nhưng em đã hiểu gì về anh đâu nào?

Bill buồn bã, mắt nhìn xa xăm.

- Hay tại vì anh nghèo?

Khiết Tường nắm tay Bill ôn tồn:

- Đừng nghĩ thế. Đối với em điều đó không quan trọng...

Anh phải hiểu rằng tình yêu ở tuổi của em không còn bông bột, trẻ con nữa. Với em, tình yêu và hôn nhân là một. Người yêu đầu đời cũng là cuối cùng của em. Anh ta sẽ là chồng của em... Anh hiểu ý em chứ?

Bill xúc động nhìn Khiết Tường. Lời của cô nói, anh nghe rất rõ, anh hạnh phúc vì điều ấy và càng muốn có được cô.

- Anh hiểu Khiết Tường ạ. Và... anh sẵn sàng đưa em theo về nước để giới thiệu với gia đình anh. Lúc đó, anh nghĩ rằng em sẽ chấp nhận anh.

- Còn gia đình anh?

- Hôn nhân và sự nghiệp do anh toàn quyền quyết định mà!

Khiết Tường yên lặng ngồi trên chiếc xích đu cạnh những chậu hoa thơm ngát mà Bill đã chăm chút. Giọng Bill thúc giục:

- Em nói đi!

- Cho em thời gian đã!

Bill thất vọng ủ dột:

- Lại cho thêm thời gian. Anh điên mất.

Và Bill nắm tay Khiết Tường gọn trong tay anh:

- Hãy suy nghĩ nhanh giúp anh nhé Khiết Tường!

Cô nàng vờ vĩnh:

- Chẳng lẽ, gia đình bắt anh cưới vợ gấp à?

Bill xua tay lý sự:

- Không! Vì anh chỉ sợ mất em thôi. Người Việt Nam có câu. Cưới vợ phải cưới liền tay đó thôi!

Khiết Tường bật cười duyên dáng:

- Anh cũng ghê lắm nha!

Vừa lúc ông Khiết Thanh bước ra vườn. Khiết Tường giật nhanh tay mình ra khỏi bàn tay Bill, nhưng cử chỉ đó không nhanh bằng cái nhìn của người đàn ông đứng tuổi:

- Thừa ba!

- Ừ.

Ông quay nhìn Bill nghiêm khắc:

- Cậu chưa về sao?

Bill lúng túng:

- Dạ, sắp rồi ạ!

- Ồ, vậy chào cậu nhé! Tôi có vài việc nói với Khiết Tường.

Bill lịch sự cáo lui mà không để ý gì đến thái độ của ông Khiết Thanh.

Khiết Tường nhìn theo dáng khỏe mạnh của Bill khuất dần cô đến bên ba, nhẹ giọng:

- Có chuyện gì vậy ba?

Ông Thanh mở cặp mắt kiếng rồi nheo mắt nhìn Khiết Tường gặng hỏi:

- Coi bộ con và thằng ấy... thân nhau quá nhỉ?

Khiết Tường bói rối:

- Dạ... đâu có đâu ạ!

- Ba thấy hết rồi. Việc ấy không tốt đâu con ạ!

- Sao vậy ba?

- Còn hỏi? Thằng Bill đang tán tỉnh con phải không?

- Dạ...

- Con đã đồng ý chưa?

- Dạ... chưa...

Ông Khiết Thanh cười lớn:

- Phải vậy chứ! Con gái ba đâu dễ thế. Phải tìm chỗ mà nương thân, con gái ạ!

Khiết Tường vẫn im lặng. Trong lúc ông Khiết Thanh dẫn đo.

- Con cứ để ba lo. Nè, bạn bè làm ăn của ba nhiều lắm nhé! Toàn đại gia cả.

Khiết Tường hơi gắt giọng:

- Sao ba lại nghĩ thế?

Ông Khiết Thanh trợn mắt:

- Thế con lại muốn một thằng chồng ăn bám mình hơn là một thằng giàu có biết làm ăn à?

Khiết Tường bối rối. Từ lâu, cô đã hiểu ý ba mình. Ông muốn gả cô chỗ giàu sang cho an thân. Cô không hề trách ba, bởi đó là tình yêu của ba dành cho cô. Từ nhỏ, ông đã luôn muốn con gái mình hạnh phúc không bị thiệt thòi. Cho nên sau khi mẹ cô chết, ông vẫn không cưới vợ mặc dù cũng có vài cuộc tình qua đường trong những lúc ông cảm thấy cô đơn.

Khiết Tường nắm lấy tay ba phụng phịu:

- Nếu vậy, có thể con chẳng cần chồng rồi ba ạ!

- Sao?

- Thì nhà ta đủ sung túc rồi còn cần gì nương thân ai chứ?

- Cũng phải có chồng con cho vui nhà cửa chứ con gái!

Như muốn để ông Khiết Thanh quên đi chuyện chồng con, cô vờ lơ đãng:

- À! Đạo này ba ra sao với cái thứ cổ phiếu của ba rồi thế?

Giọng ông Khiết Thanh hồ hởi:

- Trúng lớn con gái ạ! Đây, ba mới quen được một thanh niên rất hay nhé. Nó bày ba ở đâu là trúng phóc con ạ. Ba đây rất phục thằng ấy!

Hài lòng vì ông Khiết Thanh đã quên chuyện chồng con, Khiết Tường vờ dè bĩu:

- Ái chà! Ba mà phục một người thì hẳn anh ta cũng ghê lắm nhỉ?

Mắt ông bỗng sáng lên:

- À, phải đấy! Thằng ấy lại độc thân chưa vợ con gì, con gái ạ!

Khiết Tường trợn mắt:

- Thì đã sao ạ!

Ông Khiết Thanh vẫn không ngớt lời:

- Người đâu mà lịch lãm lại tài hoa nữa. Hẳn mà làm rể nhà này mới xứng à nghe!

- Không phải ba muốn con lấy anh ta chứ?

- Có sao đâu con. Ba thấy xứng lắm đó.

Nghĩ đến mấy ông bạn già của ba mình Khiết Tường thở dài ngao ngán:

- Anh ta bao nhiêu tuổi hả ba?

- Ôi! Còn trẻ măng chứ không như ba con đâu. Nó mới ba mươi sáu!

“Cũng không phải là già!”

Khiết Tường nghĩ bụng rồi quay sang ba, cô mỉm cười:

- Con không tin người lịch lãm tài hoa như ba nói mà lại độc thân!

- Thật mà! Ba tìm hiểu kỹ lắm!

- Nếu vậy... hẳn là anh ta... rất cục mịch.

- Con làm rồi! Hẳn ăn nói rất khéo léo đàng hoàng, ai cũng công nhận điều ấy!

Khiết Tường nguyền nhệ:

- Con chẳng tin!

- Hừ! Vậy chả lẽ con gái của ba cũng thuộc vào hàng cục cằn à?

Bị bắt bí, cô nàng ngượng đỏ mặt cố chống chế:

- O... con khác mà!

Ông Khiết Thanh cười ron, xoa đầu con gái:

- Được rồi! Để hôm nào ba sẽ giới thiệu anh ta cho con, chắc chắn con cũng sẽ hài lòng như ba cho coi.

Khiết Tường nín tay ông, nói như rên rí:

- Ôi! Thôi mà ba!

- Gì chứ?

Thấy ánh mắt nghiêm nghị của ông Khiết Thanh, Khiết Tường hơi ái ngại. Cô xị mặt:

- Không nói việc này nữa. Con có việc xin phép ba cho con ra ngoài!

Ông Khiết Thanh gọi với theo:

- Khiết Tường! Khiết Tường! Dừng lại!

Nhưng không kịp nữa rồi, cô nàng đã bước rất nhanh như trốn chạy.

Khiết Tường ngồi bên bàn làm việc mà tâm hồn thơ thẩn. Tình yêu của cô đối với Bill giờ đây như một ngọn lửa âm ỉ, càng muốn dập tắt nó càng lan rộng. Cô luôn dằn vặt giữa một bên là cha, một bên là người mình yêu.

- Ba làm thế chỉ vì thương mình.

Chính vì lý do đó mà cô không phản ứng mạnh trong việc ông thu xếp việc chồng con của mình.

Một điều tất nhiên cô cũng không thể từ chối Bill và càng không thể làm anh buồn.

Một đóa hồng lại được mang đến với lời nhắn là dòng chữ viết quen thuộc:

“Anh về nước gấp giải quyết việc gia đình, hẹn gặp lại em sớm nhất”.

Khiết Tường thở dài một cảm giác trống vắng tràn về:

- “Hẹn gặp em sớm nhất” tức là anh chưa hẹn ngày về...

Lại một tiếng thở dài:

- Bao giờ anh trở lại hả Bill?

Khiết Tường thần thờ nhìn những búp hồng thơm ngát.

Có tiếng gõ cửa.

- Vào đi!

Vũ Nguyên xuất hiện với diện mạo bánh bao và nụ cười tán gái:

- Chào người đẹp!

Khiết Tường gượng cười lịch sự vì dù sao anh chàng này cũng là bạn vong niên của ba cô:

- Chào anh!

- Ô! Sao người đẹp cứ lạnh lùng sao băng thế?

Vẻ có hơi lạnh lùng, Khiết Tường im lặng.

- Dường như người đẹp không nhiệt tình đón tiếp anh?

Ghét cái tật ba hoa chích chòe của anh, Khiết Tường khẽ liếc mắt hỏi chặn đầu:

- Vậy anh Vũ Nguyên muốn đón tiếp sao mới gọi là nhiệt tình?

Anh chàng lờ đi không đáp rồi vờ sang một đề tài khác.

- Ô kìa! Hoa đẹp lắm! Gã nào cũng sành thật nhỉ!

Khiết Tường hơi khó chịu, nhú mày hỏi:

- Ý của anh nói gì?

Anh chàng nheo mắt nhìn Khiết Tường:

- Chắc chắn gã ta muốn tán tỉnh người đẹp rồi! Chơi cao tay nhỉ?

Vẻ không hài lòng, Khiết Tường xẵng giọng:

- Anh đang nghĩ bụng ta suy ra bụng người sao?

Vũ Nguyên chặc lưỡi như muốn chọc tức Khiết Tường:

- Làm gì thì làm cũng không bắt được người đẹp khỏi tay anh đâu!

Vừa nói hấn vừa bẹo lên má Khiết Tường khiến cô đỏ mặt nóng giận:

- Anh cho tôi là một thứ hàng hóa sao?

- Ô, không! Anh đâu dám! Chỉ là... ba đã hứa gả em cho anh rồi. Ủa! Mà ba chưa nói với em sao?

Khiết Tường gạt phắt tay hấn, bất mãn:

- Nhưng tôi không đồng ý!

Vũ Nguyên nói một cách quả quyết:

- Rồi em cũng phải đồng ý! Bằng mọi giá anh sẽ cưới em.

Nghe Vũ Nguyên nói, Khiết Tường cảm thấy đáng sợ. Cô thừa biết Vũ Nguyên là tay cứng cựa trong giới làm ăn và ngay cả trong giới giang hồ. Cô khiếp sợ khi thoáng nghĩ hoặc cô hoặc ba cô sẽ bị hấn uy hiếp khi cô bước vào “tròng”. Hơi chùng giọng, Khiết Tường hỏi:

- Anh đến đây để làm gì?

Hấn cười to:

- A! Cảm ơn em đã nhắc anh, anh đến chỉ để mời cô em dùng bữa với anh thôi. Có được không Khiết Tường?

- Rất tiếc, tôi không rảnh.

- Ô! Thật sao? Nhưng khi vào đây, anh chỉ thấy em đang ngắm hoa thôi kia mà!

- Chuyện riêng của tôi, anh không cần biết.

Thấy gã trừng mắt nhìn mình, Khiết Tường tức khí nói luôn:

- Tôi cho anh biết! Anh không là gì của tôi, đừng hạch sách tôi như thế.

Và Khiết Tường đến mở cửa phòng:

- Mời anh ra về, tôi muốn được yên tĩnh.

Bị phản công bất ngờ, Vũ Nguyên có vẻ e ngại. Hấn khựng lại và bước ra ngoài nhưng vẫn với cái vẻ ngạo nghễ. Hấn khịt mũi:

- Anh đây chỉ cần cái gia tài của cô em thôi! Để xem, rồi thì cũng rơi vào tay anh thôi!

Vũ Nguyên bỏ đi nhưng trong đầu hắn ta luôn suy tính.

Thật ra, Vũ Nguyên là một kẻ thông minh, có đầu óc. Tốt nghiệp đại học, hắn cũng có một việc làm ổn định. Gia đình Vũ Nguyên cũng không phải tầm thường. Nhưng vì cái tật đờ đen và mê cổ phiếu biến hắn thành người khác hẳn.

Chính ông Khiết Thanh cũng nhìn lầm hắn. Ông đâu biết rằng ẩn sau cái vỏ lịch sự, thông minh của Vũ Nguyên là cả một âm mưu tính toán.

- **K**hiết Tường! Sao con lại làm trái với ý ba vậy?

Khiết Tường vờ vĩnh:

- Con có làm gì đâu ạ?
- Con lại cãi nhau với thằng Vũ Nguyên!

Ra là ông Khiết Thanh muốn bênh vực cho chàng rể tương lai. Khiết Tường lầm bầm: “Quả là đồ nhỏ mọn”

Rồi cô quay sang ông, Khiết Tường hỏi:

- Anh ta bảo với ba à?

Ông xua tay:

- Cần gì nó bảo. Cứ như thường lệ, hễ con quạu quọ với nó là nó tránh mặt ba.

- Gì kỳ vậy?

- Chậc! Mà đâu phải đây là lần đầu. Sao kỳ vậy Khiết Tường, hễ con gặp nó là con gây chuyện.

Cô bé tỉnh queo:

- Thì... chắc tại... không hợp ba ơi!

- Làm gì có chuyện đó chứ. Nó rất hợp với ba mà. Hễ có nó bàn tính là chắc chắn ba thắng rất đậm. Mấy hôm nay nó bỏ đi làm ba tổn thất lớn, con biết không?

- Vậy... con biết làm sao?

Ông Thanh nhanh miệng:

- Hay là... tụi con... cưới nhau đi. Đâu sẽ vào đây!

Khiết Tường trợn mắt:

- Hả! Ba nói sao? Ba muốn con làm vợ hắn ngay à?

- Phải! Có như thế việc làm ăn của ba mới thuận lợi.
- Nhưng ba có biết rồi con sẽ khổ không ba?
- Khổ gì chứ? Nó giàu có, lại giỏi làm ăn, sao con lại phải khổ kia chứ?
- Nhưng con không yêu anh ta!

Ông Khiết Thanh ngồi phịch xuống ghế, giọng nài nỉ:

- Khiết Tường! Xem như con giúp ba đi mà Khiết Tường! Nếu không, ba sẽ chết mất!

Khiết Tường hoảng hốt:

- Ba! Ba làm sao thế? Sao lại phải chết hả ba?

Ông ôm đầu nói trong đau khổ nghẹn ngào:

- Ba đầu tư tất cả và mất trắng cả rồi, con ơi!

Khiết Tường đứng lặng người. Số tiền ba cô giữ trong tay không phải là ít. Phải chăng đó là bước thăng trầm của người chơi cổ phiếu!

Khiết Tường ngồi xuống nắm tay ba an ủi:

- Thôi, ba đừng buồn. Đó là sự may rủi như trong kinh doanh vậy thôi.

Ông Khiết Thanh rên rỉ:

- Số ba đầu đen đui như thế chứ! Chỉ vì không có thằng Vũ Nguyên bên cạnh.

- Anh ta tài thế nào? Biết đâu đó chỉ là may mắn ba nhỉ?

- Ba không cần biết.

- Thì ba quay về với con vậy. Cơ ngơi của ba vẫn còn đây kia mà!

Đột nhiên ông nắm lấy tay Khiết Tường, ngập ngừng:

- Khiết Tường...

- Dạ.

- Nếu con biết...

- Biết gì hả ba?

- Con có giận ba không? Vì... ba đã... cầm cố... ngôi nhà của mình...

“Đền nông nổi này sao”. Khiết Tường xót xa đứng sững sờ. Cô chưa bao giờ dám nghĩ đến điều ấy bởi ngôi nhà là đây ấp kỷ niệm của người mẹ quá cố của cô.

- Ba nói thật sao?

- Phải! Ba định lấy một ít tiền xoay xở cho qua. Nhưng không ngờ... ra nông nổi.

Khiết Tường vẫn im lặng nhìn xa xăm:

- Cho nên... Khiết Tường! Con hãy lấy thằng Vũ Nguyên thì ba mới có cơ may chuộc lại lỗi lầm này.

Cô gái vẫn im lặng. Cô thoáng nghĩ về Vũ Nguyên với khuôn mặt đều giả. Cô cố thuyết phục ba mình:

- Ba cảm thấy anh ta xứng đáng làm rể ba sao?

- Nó giỏi lại hiền lành...

Chưa kịp dứt lời, Khiết Tường chen vào:

- Con không tin là anh ta hiền lành tốt bụng như ba nghĩ... Nếu là người tốt, anh ta đâu bỏ mặc ba một cách nhỏ nhen thế này?

Đồng tiền làm ông mờ mắt, ông Khiết Thanh gạt phăng:

- Ba không cần biết.

Khiết Tường nhẫn mặt cố thuyết phục:

- Ba! Ba có thể nghĩ lại không? Dù sao chúng ta đâu phải đến bước đường cùng.

- Nhưng phần mất mát kia là gia sản bấy lâu nay ba tạo dựng, ba muốn lấy lại nó. Con hiểu không? Khi đánh mất cái gì do chính đôi tay mình tạo ra, thì mình càng cảm thấy tiếc.

- Nhưng liệu có lấy lại được không, hay càng sa chân càng lún?

Đột nhiên mặt ông Khiết Thanh đánh lại:

- Sao cái gì con cũng bàn ra vậy? Con không muốn giúp ba phải không?

- Con có thể làm ra số tiền mà ba đã mất nhưng con... không thể...

- À! Ba hiểu rồi. Mà không muốn lấy thằng Vũ Nguyên vì mà đã hẹn hò với thằng Tây kia rồi chứ gì?

- ...

- Khiết Tường! Ba nhất quyết không đồng ý. Lấy thằng ấy sẽ được gì chứ? Con thừa biết nó chỉ là làm công cho nhà ta. Nó nghèo mạt hạng kia đấy!

Mắt Khiết Tường long lanh. Cô không muốn nghe những lời ấy, nhất là từ miệng ba cô.

- Con sẽ không lấy ai cả. Ba đừng nói thế.

- Sao?

- Tự chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Ba đâu nhất thiết phải nhờ vào Vũ Nguyên mà ép con lấy hắn.

- Ba...

- Ba còn bạn bè mà, sao không tìm họ, có gì lại cứ đòi Vũ Nguyên?

Ông Khiết Thanh giận dữ:

- Con hay lắm! Dám dạy đời cả ba mình. Được! Tao không cần mày nữa.
Nói rồi, ông quay phắt bỏ đi để lại đằng sau tiếng “rầm” của cánh cửa.